

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in po-
šiljajo uredništvu lista »Mir«
v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.
Osební pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni
strani lista napišejo, druga
stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor
priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne
sprejmejo.

MIR

Glasilo koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4:—
» Nemčijo . . . » 5:—
» ostalo inozemstvo . . » 6:—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 10 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med
besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat;
minimum 24 cm². — Za poslano se
plačuje po 15 h, za parte in zahvale
po 20 h za 1 cm². — Za male oglase
se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za
besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za
izvestilo pri upravnih 40 h posebej.
Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvu lista »Mir« v Celovcu,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnehranični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 9. marca 1917.

Št. 10.

Amerika in Nemčija.

Vojnonadzorovalni urad poroča: »Z Združe-
nimi državami gremo vojni nasproti. Tisti mož,
ki je pustil pošiljati našim sovražnikom milijarde
municije in topov, s hladnim surovim srcem pa
ni dovolil, da bi naši otroci bili oskrbljeni z
mlekom iz Amerike, hoče vojsko z Nemčijo in
naravno vsled tega tudi z nami; glede tega smo
si na jasnem.«

En mesec je že potekel, odkar je Amerika
prekinila diplomatske zveze z Nemčijo, in Ame-
rika še ni napovedala vojne, čeravno iz doseda-
njega Wilsonovega postopanja odseva, da to na-
merava. Morda je Wilsona zadržalo to, da pri
neutrarnih državah s svojo noto ni našel odziva,
ampak hladne odgovore, kakršnih pač ni prič-
koval. Morda pa je ta zviti framazon le zato
previden, ker se boji pred ameriški nasprotniki
vojne prevzeti na lastne rame vso odgovornost
in jo hoče odvaliti na rame senata. V to mu
dobro služi nemško-mehikanska »zarota«.

Predno je Nemčija napovedala ostrejšo vojko-
vanje s podmorskimi čolni, se je kajpak morala
pripraviti nato, da ji Amerika vsled tega napove
vojko. Saj je Wilsonova neutrarnost obstojala
le v tem, da je zahteval da moramo pustiti za-
lagati sovražnike z vojnimi potrebščinami, mi pa
se ne smemo tako svobodno gibati na morju.
Zato je ponudila Nemčija — za slučaj vojske z
Združenimi državami — Mehiki zvezo.

»Associated Press« objavlja besedilo nemškemu
poslaniku danih navodil. Glasom tega besedila je
ponudila Nemčija Mehiki, da bi skupno vodili
vojno in sklepali mir; zato bi Mehika dobila fi-
nancijsko pomoč in izgubljena ozemlja Nove Me-
hike, Teksas in Arizone, če bi vojska končala
ugodno. Mehika pa naj bi se pozvala, da sama
skuša pogajati se z Japonsko, da se nemškemu
načrtu pridruži. Ta listina je po zadržilu »Asso-
ciated Press« podpisana od nemškega državnega
tajnika Zimmermanna in datirana z dne 19. ja-
nuarja 1917.

Kako je to pismo prišlo ameriški vladi v
roke, sam Bog ve. Zatrjuje se, da ga je na ne-
znan način dobil neki ameriški tajni agent.

Nemčija je seve popolnoma prav ravnala in
bi vsaka druga država na njenem mestu storila
isto, ali ne zgoda je, da je pismo dobil v roke
Wilson. Ta sedaj zadevo izrablja v vojne namene,
da omehča opozicijo proti vojni v senatu.

Res se v Ameriki s polno paro pripravljajo
na vojsko. Imajo pa tem lažje stališče, ker se
ameriški Nemci niso prav nič posebno izkazali.

Dunajska »Zeit« piše namreč:

»Te dni moramo poslušati čudne vesti o ame-
riških Nemcih. Nemška narodna zveza (amerika-
nischer Nationalbund), ki šteje 3 milijone Nemcev
za člane, je baje obljubila Wilsonu svojo podporo
ter je celo pripravljena, mu staviti v slučaju vojne
posebne nemško-ameriške prostovoljske polke na
razpogo. V sedanjih odločilnih dneh se je po-
kazalo, da se čutijo ameriški Nemci vzlic vsem
svojim simpatijam za staro domovino, v prvi vrsti
Amerikance in da so se pokazali nesposobne, si
pridobiti političnega vpliva. To je žalostno, toda
s tem dejstvom moramo računati, ako nočemo, da
bi bili naši računi napačni.«

Izjava Japonske.

Novijork, 1. marca. (Kor. ur.) Državni
tajnik Lansing je uradno naznanil, da Združene
države ne verjamejo, da je Japonska vedela za
načrt Nemčije in da bi se ga udeležila. Lansing
je rekel tudi, vlada zanpa, da se Mehika ne bo
udeležila. Japonsko poslaništvo uradno izjavlja,
da nemškega predloga v Tokio v nobenem slu-
čaju ne bodo vpoštevali. Iznova je zagotovilo,
da se bo Japonska trdno držala zveze s spora-
zumom in prijateljstva z Združenimi državami.

K poselskemu vprašanju.

O tem za kmeta in državo prevažnem vpra-
šanju smo že pisali. O poselskem vprašanju se je
sploh že mnogo pisalo. Žal da so pa za rešitev
tega vprašanja postavodajne oblasti tako malo
storile! Koroški deželni zbor se je sicer pečal s
tem vprašanjem in nekaj storil, pa vse to delo
je bilo le polovičarsko in vprašanja ni rešilo.
Dobršen korak bi bil napravljen s starostnim za-

varovanjem, ko bi se bilo izvedlo; pa starostno
zavarovanje je ravno v kmetijskih krogih našlo
največ odpora, vsaj zoper tak način starostnega
zavarovanja, kakor je bil v vladnem načrtu. Kmetje
so se bali novih plačil.

Kmet se naravno brani vsakih novih plačil,
ko je pa že dosedanje breme komaj nosil. V tistem
trenotku pa, ko bi se bile cene kmetijskim pridelkom,
zlasti žitu, dvignile in bi bil kmet videl, da se
mu kmetijstvo izplača, četudi bi imel za posle
večje izdatke, bi se ne bil branil starostnega za-
varovanja. Že iz tega je razvidno, da se poselsko
vprašanje, ločeno od mnogih drugih, samo zase
ne da v zadovoljnost kmetov rešiti.

Tudi med vojsko in zlasti med vojsko se
sliši mnogo tarnanja ne samo zavoljo pomanjkanja
poslov, ampak se izraža tudi strah, če bo mogel
kmet plačevati po vojski posle, če bodo cene nje-
govim pridelkom padle. Saj se že sedaj vidi, da
mu vsaj glede žitnih cen ni pričakovati Bog ve
kaj dobrega. Le primerjajte cene raznega
blaga, ki ga ni treba tako v potu svo-
jega obraza proizvajati, kakor pa žito,
z žitnimi cenami! Vse je strahovito drago, le
cene žita so v primeri z drugim blagom zelo nizke.

Če bi kmet pridelovanje žita tako računil
kakor preračuni izdelovanje svojega blaga tovarnar,
potem si mora reči, da dela v svojo izgubo. Saj
si svojega dela ne sme računati. Iz tega spoznanja
so pred vojsko razni poklicani in nepoklicani kme-
tijski učitelji svetovali, da naj opusti obdelovanja
polj, ampak naj goji travnike in živinorejo. Vojska
je pa pokazala znane posledice teh nauk.

Za ugodno rešitev poselskega vprašanja v
zadovoljnost poslov, kmetov in v blagor države
bo treba korenitih izprememb na več poljih. Pred-
vsem se bo morala država na kmetijski
stan bolj ozirati in mu nuditi več opore.
To pa bo storila le tedaj, če si bo znal kmet
to stališče sam prioriti. Če se bo kmetijski stan
oprijel dobrih voditeljev, bo to dosegel, če se bo
pa dal še naprej izrabljati, bo pa prišel po vojski
iz dežja pod kap. Zato vidimo tudi, da kljub enakim
državnim postavam kmetijski stan ni v vseh de-
želah enako podprt. Kakoršna je večina v kaki
deželi, tak je položaj kmeta. Manjšina seveda

Podlistek.

Nekdaj in sedaj.

(Pisma.)

25. II. 1917.

Ta moreči dolgčas!

Zdi se ti, da vidiš, kako leze minuta za mi-
nuto, kako umira čas, a noče umreti. Misli pri-
hajajo Bog ve, odkod in se zajedajo v dušo.
Plešejo pred teboj vse razposajene. Zgrabil bi
karkoli bi dobil in vdaril po njih, da bi se raz-
pršile. Kot pijavke so včasih.

Lojze! Zadnjič mi je pisal nekdo. Imena
Ti ne upam navesti. Saj Ti zadostuje, kajne,
opomba, da sedi pod Dobračem. Kadar mu je
sreča mila, da ugleda črnega psa svojega sosedu,
silno globokoumno premišljuje o življenju. Ome-
niti moram, da ima pes po posebnem prizadeva-
nju narave — tonzuro. Vsled tega je v veliki mi-
losti pri brnškem župniku. Ta mi torej piše tako-le:

»Bistrica je meja med menoj in med S. Ne
morem tja. Zato pa sedim doma in predem hu-
dobne misli. Tudi kuratom ne prizanašam. Iz-
gledaš kot filozof; a boljše je filozof kot — lump.«

Glej ga jogra, menda se mu je tako godilo
kakor meni.

Predem misli.

Ali še veš, kako sva nekda hodila po tistih
tolikokrat prehojenih, a še vedno prijetnih potih.
Ti dolg kot Golijat, jaz pa se nikdar v svojem
življenju nisem mogel pritoževati nad svojo ve-
likostjo. Sedaj, ko naju loči dalja, ko si se Ti

zaril v koroške gore, jaz pa se potepam po go-
riških, povej, ali se nisi veselil gledajoč moje
napore, da nisem zaostal za Teboj? Dva koraka
za enega Tvojega, ej, to je bila drago plačana
pot. Ali nisi čutil radosti v svoji kaplanski duši,
ko so ljudje gledali za nama? Kaj je neki bilo
v teh pogledih? Ali pomilovanje? Ali začudenje?
Ali jok? Ali smeh? Ali sovraštvo? Ali ljubezen?

To je bilo v tistih dneh, ko se nam je na
Koroškem zdelo, da stojimo na bojišču, vodniki,
a brez vojakov, pastirji, a brez črede. Ali se
niso takrat ponavljali prizori kakoršne je gledala
noč na Oljski gori? Vdarili so pastirja in čreda
se je razpršila.

Čemu takrat nismo mogli ubiti svoje lastne
duše? Pa bi jo bili mrtvo položili med mogoče-
neže sveta in bili bi nas obdali s svetlo zarjo in
množice bi bile klicale: hosana. V duši bi bili
sicer res lumpje, a na zunaj kralji; ljudje božji,
ali veste, kaj je to biti kralj?

Pred nami se je valilo nekaj v peklu roje-
nega, po noči vraslega in po dnevu dozorelega.
Eden starih pesnikov opisuje tisto reč. Kakor
pika majhno se rodi v globini hudobnega srca.
Potem pa leze od srca do srca oziroma od jezika
do jezika. Vedno večje postaja in se vali pred
teboj, dokler ne postane veliko kakor gora, preko
katere ne moreš. Ta stvor se je valil pred menoj.

V njegovi senci so vzrastli težki dnevi. Veš,
Lojze, tako je bilo včasih, da sem se kregal z
Bogom: »Povej mi, Vsevedni, ali je zločin, ker
sem to, kar sem?« Če bi bila moja slovenska
mati blizu, pa bi bil njo vprašal: »Čemu si me

ti rodila? Saj je toliko drugih mater na svetu,
ki drugače govorijo, drugače molijo.«

Slonel sem včasih po cele ure kje in gledal
pismo, ki je dospelo iz domovine. Bral sem ga
in zopet sem ga bral, vsako besedo premislil in
iskal v nji toplote. Srce je bilo tako težko.

Vse za menoj!

Glej, tako pokopavam misli in jih zopet iz-
kopavam, samo da za par trenotkov pozabim na
okolico in zasanjam o dneh brez groma in groze.

A ni jih, ni jih.

26. II. 1917.

Bil sem pogledal v domovino. Vsak dan sa-
njam o nji, pa sem šel pogledat, ali je res taka
kakor živi v mojih sanjah: sredi ravani dolga
vas, na jugu Karavanke, na severu dobrave, na
vzhodu močvirnata ravnina z jezerom v ozadju,
na zapadu dolina in planine. Kakor samotna
zvezda sredi neba živi v mojih sanjah rodna vas.

Jutranje zvonjenje jo je vzbudilo. To zvo-
njenje! Kakor stara pozabljena melodija je to
zvonjenje. Samo temno se je še spominjala. Na-
enkrat pa ti zapoje duša. Zavriskal bi, poskočil
bi od samega veselja, da bi z glavo zadel ob
zvezde. In vse zvoni, vse poje v tebi. Ali ne
visijo tam-le v stolpu srca, ki zvonijo in te po-
zdravljajo? Ali si že kedaj čutil nekaj enakega?
Cele dolge mesece nič kot grom, ragljanje stroj-
nic in kratki, odsekani poki pušk, naenkrat pa
zvon, ki ti je zvonil v otroška leta in dni mla-
dostnih upov in načrtov.

Za vas je to nekaj vsakdanjega. Niti zme-
nite se ne za to. Za me je bil to doživljaj kakor

nikjer ne more uveljaviti svojega programa, četudi s kritiko, kontrolo in javnim nadzorstvom lahko mnogo pripomore k izboljšanju razmer, še več pa slabega zabrani.

Predvsem je treba spoznati vzroke, zakaj da so za kmeta nastale težave s posli, potem šele je mogoče misliti na kako izpremembo.

Dajmo tokrat besedo kmetiskemu posestniku, ki nam piše:

Mnogo kmetij v bližini industrijskih krajev je šlo v nič, ker so posestniki težko dobivali delavce in se jim pridelovanje žita tudi ni izplačalo. Kmetijski fantje in dekleta so šli raje v rudokope in tovarne, kakor da bi delali doma. Videli so, da so tam več časa prosti kakor doma, ker delajo tam 8 do 10 ur, doma pa od rane zore do pozne noči. Imam izkušnje iz Črne, kjer sem bil od leta 1884. do 1892., da so zala gorska dekleta šla raje k rudarjem delat za 80 vinarjev na dan, kakor da bi bila za 100 K plače na leto in za zdravo hrano služila na kmetijah. Pri rudarjih so tedaj zaslužile mesečno 16—18 K; od teh se jim je za zdravnika, pokojnino odtegnilo 10%. Pa so bile vendar raje knapice kakor kmetijske dekle.

Mnogo je kriva tu vzgoja otrok v šoli. Razumnejši stanovi preradi kmeta in posle prezirajo. Saj je ves ustroj sedanje šole tak, da vzgaja otroke za vse druge stanove prej kakor za kmetijski stan.

„Če se ne boš bolje učil, boš ostal hlapec ali dekla.“ Že to pove vse. Kakor da bi marsikateri hlapec ne bil v mladosti bolj preskrbljen kakor marsikak tovarniški delavec! Sploh imajo — vsled take vzgoje — že delavci, rokodelci in meščani dekle, ki svinje krmi, za manj vredno osebo: Je samo svinjarica ali kravarica. In vendar je treba umivarici ali sobarici manj znanja pri svojem poslu kakor dobri kravarici ali pa svinjarici.

Sedanja šola je tudi mnogo sokriva, da se ljudje bolj bojijo zdravega dela na kmetih, kakor pa tovarniškega dela v nezdruvilih prostorih.

V industrijskih krajih je videti veliko deklet, ki prav nobena ni za kmečko delo in jej ga tudi mati ne dovoli. Ko gredo otroci iz šole, je zraven prav veliko že takih 12 do 14 let starih deklet, ki niso gosposkega stanu, pa so po mestno opravljene. Če pa se v istem kraju pogleda na polje, se ne vidi niti enega takega dekleta ali fanta delati. Ko dečki dopolnijo 14. leto, gredo k rudarjem ali v fužine.

Če je v takem kraju godba, vidiš na plesišču vse polno takih frajlic po najnovejši modi nališpanih, na polju pa delajo samo stare babičke (ofarce). Pogosto sem pred leti slišal: „Sem hodila v 6. razred v šolo, bom zdaj znabiti svinje krmila?“ Pa še bo kdo rekel, da sedanja šola poleg drugega tudi ni sokriva pomanjkanju kmečkih poslov?

Kako je z vojsko.

General pl. Arz — novi načelnik generalnega štaba.

Dne 2. sušca je cesar imenoval generala infanterije pl. Arza za generalštabnega načelnika vse oborožene sile. Istočasno je cesar naslovil lastnoročno pismo na feldmaršala barona pl. Conradia z naznanilom, da ga odstavlja kot načelnika generalnega štaba za vso oboroženno silo, da bo njegovo priznana moč na drugem važnem

za otroka trenutek, ko prvokrat stopi v cerkev in začuden gleda in posluša.

V cerkvi sem stal.

„Suscipe sancte pater... sprejmi sveti oče neomadeževano daritev...“

Naenkrat nisem znal dalje. Iskal sem besede, iskal zveze, a vedno sem jo zopet izgubil.

Orglje so rahlo brnele, okrog oltarjev in ljudi, zatopljenih v molitev, so se lovili glasovi pesmi kot krik vseh zapuščenih, kot vzdih vseh milijonov, ki sopejo čez trnje in kamenje:

„Marija, k tebi,
nboge reve,
mi zapuščeni
upijemo.“

S pesmijo je zvenela tudi moja duša. Tem bolj se ji je vdala, tem tesneje jo je objela, čim dalje je hrepenela po nji v dolgih mesecih ločitve. Zato pa je srce pozabilo, da je treba prej otroško vdano, brez vsakega pridržka moliti: sprejmi sveti oče neomadeževano daritev, predno se srce odpočije v naročju Nje, ki je tako molila vsak trenutek svojega življenja.

„Marija k tebi...“

Kakor se iz misli rodijo želje!

V delavnikih že še gre. A pridejo nedelje in začutiš praznoto. Ne vem, ali tudi v drugih srcih žive iste misli. A bereš jim z obraza, da jim nekaj manjka, da bi se radi zatekli v tihi

mestu uveljavil. Pismo je polno priznanja za feldmaršala Hötendorfa — češ da je na odločilnem mestu ob pravem času znal nastaviti potrebne vojaške čete, da je na vseh bojiščih ustvaril podlago za zmagonosne operacije. V znak zaupanja in hvaležnega priznanja mu je cesar podelil veliki križ Svojega vojaškega Marije Terezije reda, ki si ga je cesar na prošnjo Njegove zveste oborožene sile nadel dne 17. januarja.

*

Zdi se, da bodo vojaške priprave vseh vojskojočih držav za spomladne bitke v kratkem dosegle vrhunec. Povsod vidimo, da skušajo vsakega spraviti na tisto mesto, kjer bo največ dosegel. Tako hočejo poleg tehnične popolnosti doseči tudi popolnost v vodstvu. Posebno ostra zima še zabranjuje velike boje, pa mraz ne more več dolgo držati. Tako poroča „Pesti Naplo“ iz stana Borojevičeve armade: „V goriškem odseku je spoznati, da je zbrane izredno veliko italijanske artiljerije. Vsa znamenja govorijo zato, da je začetek bitke ob Soči le še vprašanje nekaterih dni.“

Sovražniki že menda več kot pol leta naznajo svojo skupno veliko ofenzivo. Da more biti uspešna, je treba natančnega in dobro premišljenega načrta. Vodstvi naše in nemške armade ste pa že parkrat sovražne načrte korenito izpodbili. Tudi sedaj se kažejo taki znaki, ki bodo zlasti občutljive Francoze vznemirjali. Nemške čete so se ob Anciri na povelje nemškega armadnega vodstva umaknile iz dela svojih najsprednjih postojank in obrambno črto prestavile v drugo pripravljeno črto.

Vrhtega so Nemci 4. t. m. vzhodno od reke Maas utisnili francosko črto v širokosti 1500 m.

Isto velja za naš sunek na rusko-romunski fronti dne 28. svečana. V Bukovini, kjer peljeta železnica in cesta od Dorne-Vatre preko Jakobeni v Kimpolung, so zvezne čete tam v naskoku zavzele na obeh straneh ceste Valeputna več višinskih postojank in se kljub ponovnim ruskim protinapadom tam držale. Ujele so nad 1300 mož in zaplenile 11 strojnih pušk.

Na romunskem bojišču so se pojavile po daljšem času zopet romunske čete. Rusi so romunsko armado reorganizirali in ji najbrž dali nalogo, da poizkuša udreti v Sedmograško in popraviti svoj strahoviti lanski poraz.

Na italijanskem bojišču se je posrečilo par naših nenadnih sunkov proti italijanskim utrjenim postojankam. Naša artiljerija je uničila pri Podsobotinu sovražno municijsko zalogo. Italijani so obstreljevali Kostanjevico. Na tirolski fronti so obstreljevali Italijani Cimo di Costabella.

Na turškem bojišču so postali zopet živahnejši Angleži in Rusi. Angleži so zavzeli Kut-el-Amara, Rusi pa Hamadan v Perziji. Brez dvoma imajo skupni načrt proti Bagdadu, Angleži od juga, Rusi od vzhoda.

Avstrijski odgovor Ameriki.

Dunaj 5. marca. Zunanji minister grof Czerin je izročil amerikanskemu veleposlaniku odgovor avstro-ogrske vlade na ameriško noto z dne 18. februarja.

Odgovor pojasnjuje načine postopanja sovražnikov na morju, ki so grešili proti mednarodnemu pravu. Osrednji državi ste trpeli te metode 2 leti, potem pa ste po resnem preudarku sklenili vra-

hlad cerkve. Čemu sicer klečijo v snegu pred križem, pred kapelo, pusto in prazno?

Ali poznate to hrepenenje po cerkvi?

Sedel bi v mraku v cerkvi! Skoz okna bi zrle koroške gore. Zadnji žarki bi se igrali po tleh in visokih stenah. Mir povsod. Samo večna luč bi brlela včasih svetleje, včasih bolj pritaženo kot bi tam vtrpalo človeško srce sedaj čisto tiho, rahlo.

Sedel bi v svetišču in pozabil poglede mladih oči, ki so umirale in tako težko jemale slovo od nebeškega solnca, pozabil vse krike bolesti, vse solze, ki so počasi polzele čez trda moška lica. Vse bi bilo tako kakor nekdanj pri Božjem grobu. Po šoli okrog mene kopa otrok, solnce, srečo v očeh, na ustih smehlja in okrog nas tiho svetišče.

Duša, ali ni takrat vzklikla v tebi molitev, da bi bili mali srečnejši kot njihovi očetje? Duša, sedaj to veš!

Lojze, glej to so misli in želje samotnih ur. Čudiš se jim? A kaj morem, ko iz minulosti prihajajo in se zajedajo v sedanost. Iz preteklosti se stegujejo dolge roke in s prsti mehki kot sanje iščejo srce. Kadar pa se preteklost s sedanostjo združi v dolgem poljubu, se rodi nekaj, česar nikdar ni bilo in česar nikdar ne bo — sanje.

čati šilo za ognjilo, da dasta svojim narodom zaščitenja in pomagata svobodi morja do zmage.

Poostrena podmorska vojna je le navidezno naperjena proti pravicam nevtralec. Anglija hoče z „blokada“ ne le centralne države izstradati, temveč konečno zagospodariti na morjih in ustanoviti varuštvo nad vsemi narodi. Nasprotno pa služi blokiranje Angleške in njenih zaveznic s podmorskimi čolni le temu namenu, pridobiti te države za časten mir in zagotoviti vsem narodom svobodo pomorske trgovine. Proglasitev poostrene podmorske vojne ni nič drugega, kakor svarilo trgovskim ladjam, da naj ne vozijo v morske okolišče, ki so v izjavi natančno določeni. V ostalem je pripomniti, da avstro-ogrski podmorski čolni operirajo le v Jadranskem in Sredozemskem morju. Opozarja se, da se nahaja Avstro-Ogrska v silobranu.

Dnevne vesti.

Cerkvene vesti. Na župnijo Hodiše je bil investiran 3. t. m. in inštaliran dne 8. t. m. vlč. g. dr. Valentin Mörtl.

Osebnost. Sekcijski svetnik v ministrstvu zunanjih del dr. Ivo Šubelj je imenovan za pravega dvornega in ministerialnega svetnika.

Odpravljeno privezovanje. Cesar je izdal sledeče armadno in mornariško povelje: Zaupajoč na vedno pokazano disciplino in na sijajno v trdem vojnem času izkazanega duha svoje hrabre brambne sile, sem se odločil, odpraviti kazen privezovanja. Baden, 2. sušca 1917. Karel I. r.

Oproščenje planinarjev. Na predlog c. kr. poljedelskega ministrstva je vojaška centralna oblast odredila, da se neobhodno potrebni planinarji (Alpenpersonale) za dobo od 1. majnika do 15. oktobra t. l. lahko oprostijo. Ta odredba velja za vse starostne letnike, v kolikor dotičniki ne pripadajo armadi na bojišču. Za slednje izide tozadevna odredba pozneje. Prošnje za oproščenje je treba vložiti kakor v preteklih letih pri krajevno-pristojni politični okrajni oblasti.

Lastna v domovino se povrniš v Sincu. V domovino iz sovražnih dežel se povrniš, ki so izgubili svoje reči, se naj obrnejo na c. kr. ravnateljstvo državne železnice na Dunaju, XV. Westbahnhof, Kopfgebäude. V podatkih se naj naznani natančni naslov stranke, natančni popis izgubljene reči (zavoj, zunanji znaki, vsebina, listine, znamke na perilu, teža itd.).

Časopis za slovenske ujetnike v Rusiji. „Slovenec“ poroča: Alojzij Trpin iz Podgorice piše iz Kletnje v orlovski guberniji: „Ko bi ti smel pisati, bi ti pisal mnogo zanimivega. Dobivamo tudi slovenski časopis iz te zemlje. Iz njega izvemo marsikaj iz domovine, n. pr. o razkolu v S. L. S. List je trojezičen in sicer v slovenskem, hrvaškem in srbskem jeziku.“

Tobak zopet dražji. Tobačna uprava je zvišala cene za finejši cigaretni tobak za 100 odstotkov, cene za navadni tobak pa za 30 odstotkov. Kube in viržinke bodo stale 16 v; zavojček hercegovskega tobaka, ki je stal pred vojsko 32 v, bo stal 1 K 20 v, športcigareta bo stala 5 v, zavojček ogrskega cigaretnega tobaka 50 vin. Mnogi tobakarji pravijo, da hočejo kajenje opustiti.

Podkloster. (Razno.) Začnimo pri vremenu! Marec je tukaj, a mi smo še zakopani globoko v sneg, ki leži po senčnih krajih po meter na debelo. Če greš iz Podklostra v Peče se docela skriješ med visoke snežene stene, ki se dvigajo ob obeh straneh ceste kot nekdanj vodene stene Rdečega morja, ko so se umikali Izraelci po suhem pred egiptovsko premočjo. Dolgo časa je počival ves promet z lesom, dokler niso ljudje prekopali pravih predorov do drv in debel. A to dobro stran imajo visoke snežene mase, da zabranijo preglasen odmev grmenja topov od bližnje fronte. Zgodilo se je, da je šel trdovraten „zaledjevec“ nalašč poslušat „žvižganje“ italijanskih granat v bližnji Trbiž. Vsedel se je široko za gostilniško mizo sredi Trbiža ter med obstreljevanjem mesta preslišal ne le žvižganje ampak tudi gromovito razpočenje granat. Konstatiral je samo široke odprtine v snega, kamor so padali izstrelki. — Mraz je letos hudo pritislil ter pri nas dosegel svoj višek 9. februarja, ko je kazal toplomer na brezveternem kraju — 18° R (— 22° C) na odprtem pa — 20° R ali — 25° C. Sedaj se pa že umika mraz počasi proti Dobraču in Ojsterniku ter prepušča svoje postojanke v dolini toplejšim sapicam. — Ljudsko gibanje, to je porodi in umiranje, stoji v znamenju vojske; imamo več rakev kot zibelk. Leta 1916. je bilo 36 porodov (leta 1915. pa 53) a 38 mrličev (leta 1915. 53), poročena sta bila le dva para, še ta sta vojaka. — Ljudstvo z veliko resnobo prenaša nepremakljiva bremena vojske. Kadar pa potrka ali domovina ali krščanska usmiljenost na njih srca za prostovoljne prispevke, tedaj ga nimate, ki bi zaostajal in krčil svojo roko.

— Vojna posojila so vseh petkrat našla po celi župniji krepek odmev. Ni je hiše, ki razpolaga z denarjem, pa bi ne naložila svojega denarja ne samo pri enem ampak pri več vojnih posojilih. Skupno svoto je težko zapisati, ker ljudje denarnih razmer navadno ne obešajo na zvon. Toliko pa smemo povedati, da se je edino po župnem uradu podpisalo V. voj. posojila iz kmečkih hiš v Sovčah, Peč in Podlipi nad 50.000 K. Vasi Podkloster, Zilica in Stasava to svoto daleč presežajo. — Zadnji teden pa, ko so prevzvišeni knez in škof krški mobilizirali kršč. usmiljenost za trpeče reveže v Beljaku in Celovcu, je župnija Podkloster, ki je po svoji večini delavska in industrijska župnija, darovala 520 kg samih živil. To nekaj pomeni za industrijski kraj, in priča, da ni vojske med mestom in deželo, ampak samo med Avstrijo in njenimi sovražniki.

Vojni kurat vlč. g. Anton Almer je bil poklican za profesorja veronauka na vojaški spodnji realki v Strasu na Štajerskem.

Žrtev za domovino. Došla je vest, da je že 10. junija l. l. na Tirolskem umrl vsled hude rane v trebuh Janez Zingler, kmečki sin iz sveške župnije. Služil je pri 9. topničarskem polku. Ranjen je bil v nogo na ruskem bojišču. Ozdravljen je bil poslan v šolo za orožniškega mojstra v Škodove tovarne v Plznu. Pozneje je odrinil na tirolsko bojišče, kjer je umrl junaške smrti za domovino. Bil je član sveških „Orlov“, dober naš somišljenik. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Melviče. (Inštalacija.) V veselje vseh župljanov je naša župnija zopet dobila svojega lastnega župnika v osebi preč. gospoda Lovra Božiča. V lepo ovenčani melviški župnijski cerkvi so preč. gospod dekan Janez Držanič v torek dne 27. svečana t. l. inštalirali novega gospoda župnika. Te cerkvene slavnosti se je udeležilo veliko ljudstva, med njimi tudi gospod župan. Pri inštalaciji sta bila navzoča tudi preč. gospod V. Brožek, provizor v Gorjah, ki so v pridigi z ganljivimi besedami razložili dolžnosti župnika do župljanov in dolžnosti župljanov do župnika, ter preč. gospod Matej Wornig, provizor na Brdi, ki so preskrbeli orgljanje in vodili cerkveno petje. Bog nam ohrani novega gospoda župnika mnoga leta v naši sredi!

Radiše. (V slovo možu.) V četrtek, dne 1. t. m., smo pokopali starega, 74 letnega kmeta Antona Ogrisa pd. Ilmana v Tucah. Da je bil pri vseh sosedih spoštovan, kazala je obilna udeležba pri grobu. Bil je pa tudi mož, da je v sedanjem času malo takih med nami. Bil je mož-poštenjak, mož-katoličan. Veliko let je bil za cerkvenega ključarja, in to ob času, ko se je napravljal veliki zvon. Zvon je seveda šel zdaj tudi za rešitev domovine in ni mu več pel k zadnjemu počitku. Bil je pa tudi narodnjak. Vsa leta je bil naročnik „Mira“, pri Mohorjevi družbi je bil med prvimi udi. Ko je pred nekaj leti pogorel, sem ga večkrat slišal tožiti: Kaka škoda se mi zdi za moje knjige, ki so zgorele, in toliko lepih sem imel. V svojih boljših letih je rad prepeval, veliko let tudi v cerkvi. Veliko pesmi je znal na pamet. Škoda, da jih nikdo ni zapisal. V miru je živel z vsemi sosedmi, tožbe ni poznal, je rajši trpel škodo. V svojih mladih letih je rad hodil na božja pota. Z Andrejem Einspielerjem sta bila dobra znanca; udeležil se je tudi slavnosti njegove zlate maše v Svečah. V javnosti je bil vedno na svojem mestu, ne le kot kristjan, ampak tudi kot mož svojega naroda. Zato pa slava njegovemu spominu! Šel je po svoje plačilo. N. p. v m.!

Ruda. Pri nas smo imeli dosedaj prav lepo zvonjenje v Cis in mol (Cis, E, Gis, Cis), ki je daleč okrog slovelo. Naročilo se je l. 1875. pri Albertu Samassi v Ljubljani in je stalo 4154 gld. 27. februarja t. l. smo pa oddali za vojne namene pri župni cerkvi dva zvona, večjega in tretjega, in pri podružnici v Šmatiji večjega. Slovo od zvonov je bilo prav ganljivo in častno, mnogo ljudi je zvonove spremljevalo, ko so jih 27. febr. peljali naprej. Kar nas tolaži pri tej izgubi, je upanje, da zvonove morebiti še dobimo nazaj, ako se kmalu mir sklene; ako se pa to ne zgodi, ima oddaja zvonov dober namen, pomagati odrediti silni vihar, ki se je na več straneh vzdignil zoper našo ljubo domovino.

Šmarjeta pri Pliberku. 22. p. m. smo pričeli s slovesno peto sv. mašo slovo od svojih zvonov. Tako ganljivo so pevke zapele, da je bilo vsem tužno pri srcu. Težka in nevarna je bila vožnja z naših hribov, a hvala Bogu šlo je po sreči. Beli deklji z venci na glavi in fantje so ves čas na glas molili za vojake. Šmarjeta zelo žaluje za svojima zvonovoma; marsikaj bode pozabila, a nikdar ne svojih ljubih zvonov. Eden nam je še ostal, ki sedaj venomer toži po naših hriboh: sem sam, sem sam, koj sam...

Pliberk. Tanklosuhi ljudje so prištevali naše zvonjenje najlepšim v Podjuni. Kakor bi godci

zagodli, tako se je zdelo okoličanom ob nedeljah, ko je „vkup zvonilo“. A na pustni torek, ob treh, smo se poslovili od dveh izmed njih! Preč. gospod dekan so govorili zadnje besede v slovo, nam v tolažbo in v spodbudo. Ogromno število župljanov se je zbralo pri tej priliki, ki se je končno razvila v veliko domoljubno slavlje. Prekrasno ovenčane ju je spremljalo ljudstvo do kolodvora, kjer si je še vsak priboril mal spomin od njih kinča. Vseh zvonov skupaj je dvanajst, ki jih je dala naša župnija svoji domovini. Vsi so bili krasno ovenčani in od vseh se je ljudstvo slovesno, z nagovori in petjem poslavljalo.

Božji grob pri Pliberku. Menda ga ni romarja v celi Podjuni, ki bi mogel zabiti na močni glas našega velikega zvona. Na prvi petek v postu je romarjem zadnjikrat donel. V soboto, 24. p. m. so ga odpeljali z drugim svojim tovarišem na kolodvor. Pri slovesu se je brala tudi dolga od mladenke iz Brega za ta dan zložena pesem, ki je jasno zrcalila misli in čuvstva, ki ljudstvo ob slovesu od zvonov navdaja.

Žvabek. Kakor povsod, je prišla bridka ura slovesa od ljubljenih zvonov tudi za nas. Veliko ljudstva se je zbralo dne 23. februarja okoli krasno ovenčanih zvonov. V primernih besedah se je poslovil g. župnik v imenu faranov od vsakega zvona posebej. — Bili so tukaj nekaj rudokopi, in ljudska govornica gre, da se nahaja iz onih časov nekje „floša“ za novi zvon, ki se bo našla tedaj, ko ne bo več v farni cerkvi velikega zvona. Da bi se toraj sedaj le našla! — Posebno težko je bilo vsem slovo od lepega svetomeškega zvona. Ta nam je bil posebno pri srcu, saj nas je tako milo vabil k Mariji! Šel je, a Marija svetomeška je ostala, to je naša tolažba! — Kakor naši mladi fantje, tako je moral tudi komaj 31 kg težki šentjurski zvonček zapustiti svojega večjega brata!

Štiri belo oblečena dekleta so podala za slovo vsakemu zvonu lep šopek. Dve sta lepo deklamirali primerne pesmi. Pevski zbor je zapel ginljivo pesem v slovo. S cesarsko pesmijo smo zaključili žalostno, a pomenljivo slovesnost. — Še bolj težko so se ločili Sušani od svojega 1415 kg težkega zvona. Leta 1882 je šlo zato, ali naj se pravilno ustanovi župnija, ali pa naj se naroči zvon. Večina je bila za zvon. Zato je sedaj izguba dvojna: Nimajo lastnega dušnega pastirja, ker fara ni pravilno ustanovljena, in ne zvona. Dal Bog, da bi se po vojski te razmere uredile!

Črna. (Šest sinov v vojski.) Redko se nahaja družina, ki bi se mogla ponášati s šestimi sinovi-junaki v vojski, kakor ugledna družina pd. Nesevkova v Ludranskem vrhu v Črni. Šest bratov je odrinilo na fronto braniti in čuvati dom in cesarja. Ti so po starosti zaporedoma: Pavel, ki je odrinil že pri prvi mobilizaciji, služi pri trdnjaskem topništvu in je vjet na Ruskem, Šimen, pri cesarskih strelcih, sedaj kot invalid doma, Peter, pri 7. pp., je padel v Galiciji, Jožef, pri 7. pp., vjet na Ruskem, Franc, pri 7. pp., sedaj ranjen v Hartbergu, in Silvester, pri 8. lov. bat., padel na laški fronti. Stariši Pavel in Neža, ki ki sta že oba priletela in ki sta že toliko žrtvovala za domovino, gotovo zaslužita priznanje in odlikovanje! Padlima junakoma kličemo, naj jima bo tuja zemlja lahka, ostalim pa želimo, da jim Bog ohrani življenje, da bodo požrtvovalnim staršem na stara leta podpora in tolažba!

Šmiklavž na Gorenčah — Št. Radegunda. S strahom so poslušali naši zvonovi mile glasove svojih sobratov v okolici, ko so se le ti poslavljali. Kdaj pride neki vrsta tudi na nje? Ni jim bilo treba dolgo čakati. Dne 26. m. m. je prišla komisija, in kar trije od sedmih so morali na vojsko. Eden je prestar za vojsko, je že l. 1543 rojen, eden pa premlad, je še iz letnika 1900, dva sta pa prešibka, „also derzeit untanglich“. Milo so zaječali zvonovi v soboto, in vsi smo vedeli, kaj to pomeni. To česar nikakor nismo mogli verjeti, se bode res zgodilo: naši ljubi zvonovi pojdejo, prav zares pojdejo tudi ti na vojsko. Inako se nam je storilo, pri srcu je nekaj zaskrbelelo, ko smo zaslišali zadnji glas ljubljene zvona. Dobri zvon nas hoče še v zadnjem trenutku tolažiti in nam olajšati slovo. Kličemo nam: Ne jokajte, saj grem na vojsko v bran za vašo milo domovino, saj grem braniti junaška prsa vaših hrabrih sinov pred strelci kletega sovraga, darnjem svoje bronasto življenje, da bi vam mogli moji sobratje v vašem stolpu oznaniti kmalu zaželjeni mir. Toda ako pa hočete trajen mir, tedaj poslušajte še moje zadnje besede, moj testament, ki ga vam zapuščam, namreč: poslušajte pridno glas mojih sebratov, ki so še ostali doma, ubogajte jih pridno, kadar vas kličejo k Onemu, ki je kralj miru; kateri vam more edini dati trajnega zunanega in notranjega mira, miru državi, deželi, družini in vašemu srcu. Z Bogom, verniki! Z Bogom, ljubljene zvon!

Vojaška pisma.

Prijatelj nam pošilja pismo, ki ga je prejel iz italjanskega ujetništva, in ki nam živo kaže ves duševni obup naših ujetnikov:

28./1. 1917.

Dragi! Zadnji čas nisem prejel prav nobene pošte od tebe. Na tvoje pismo sem ti trikrat odgovoril. Upam, da si prejel vsaj eno kartico!

Vedi, da je moje duševno življenje že padlo pod ničlo. Lepa dežela citron — me je duševno umorila! „Moj up je šel po vodi“... Vse moje ideale sem izgubil v deželi umetnosti! Ta svet me ne razveseli več! Kot prost človek, mislim, sploh ne bom mogel in znal več živeti.

Zdaj med pustom so moje misli mnogokrat v ljubljene Zilski dolini. Kako smo v „starih, davnih čajti“ lepo živeli! A moje geslo je zdaj: Zilsko dolino še zreti — in umreti!

Danes, glej, ti pišem tako. V enem letu ti sploh ne bom pisal več — ker bom prejkone na vse pozabil!

O mojem telesnem blagostanju ti žalibog ničesar ne smem sporočiti; kajti danes živimo v času svetovne vojske in povsod nas obdajajo predpisi.

Pozdravi mi vse prijatelje Zilane in Zilanke! Te srčno pozdravlja ves tvoj...

*

Od Soče. 23./2. 1917.

Dragi! Hvala ti za doposlane vrstice! Vsak dan čitamo, kako zmrzujete tam v zaledju. Ali bodite zadovoljni! Bolj vam je prijetno kot nam v naših bivališčih, kjer je zdaj toliko podgan, da še zaspati ne upam. Stikamo se po naših jamah kakor medvedje, ki smejo pokukati samo ponoči iz jam! Sicer ni zdaj tukaj nič kaj posebnega. Vse čaka... Bog daj, da vse srečno prestanem! Bodi pozdravljen! — Tvoj...

Koroški gospodar.

Promet s petrolejem na Koroškem. Z odredbo, ki postane veljavna 15. marca t. l., se urejuje promet s petrolejem na Koroškem. Da se doseže enako razdeljevanje te že redke potrebščine, se s 15. marcem uvede karta na petrolej, tako da se od tega dne naprej dobi le proti izkaznici, ki jo napravi občina. Količino določi občina po napovedi stranke, koliko najmanj potrebuje za dva tedna. Ko pride petrolej, določi občina, koliko da dobi in označi to na izkaznici. Koliko da ga kdo dobi, je odvisno od množine petroleja, ki pride v občino. Pri tem se mora na oblasti in urade (župne urade, občinske urade, pošte, šole) posebno ozirati. Prodajalcem nakažejo petrolej veletržci po razdeljevalnih listah, določenih od okrajnih oblasti.

Klasifikacija konj bo 20. III. v Borovljah na trgu za občine Borovlje in Glinje ob 1/2 9. uri, za Šmarjeto ob 9. uri, za Sele ob 1/2 10. uri, za Slov. Plajberk ob 10. uri, za Bistrico ob 10. uri, za Svetnovas ob 11. uri in Podlublje ob 11. uri.

Krma za armado. Deželna vlada nam poroča, da poročilo nekaterih listov z dne 6. t. m., da je dobavljanje sena za armado iz alpskih dežel ustavljeno in da so deželni uradi dobili tozadevna navodila, ne odgovarja dejstvom. Torej se mora dobava sena na Koroškem popolnoma izvesti in zaloge sena in slame, ki so na razpolago, v smislu izdanih ukazov kupovalcem deželne zveze poljedelskih zadrug brez ugovora in odlašanja oddati.

Kdor že pri najmanjšem prehlajenju kašlja, mu bode posebno dobro storilo vsakodnevno izpiranje ust in grla s Fellerjevim fluidom iz rastlinskih esenc z zn. „Elsa-fluid“. Taisti oživi kroženje krvi po nežnih celicah grla in vratu in jih tako naredi odpornejše proti vplivom mraza. — Fellerjev rastlinski fluid nadalje antiseptično učinkuje in uniči bolezenske klice, ki pri dihanju dospo v grlo. — Izpiranje vratu in grla s Fellerjevim „Elsa-fluidom“ je tedaj nujno priporočati ljudem, ki hitro dobe kašelj. Med več kot 100.000 zahvalnimi pismi jih je jako mnogo, ki hvalijo učinek tega izbornega domačega zdravila pri pokašljevanju in podobnem zlu. — Predvojnne cene: 12 steklenic „Elsa-fluida“ stane poštnine prosto samo 6 kron. Naroča naj se naravnost pri lekarnarju E. V. Feller, Elsatrg št. 67 (Hrvatska). Istotam se naročajo tudi tek vzbujajoče, lagodno odvajajoče Fellerjeve rabarbara-kroglice z zn. „Elsa-kroglice“, 6 škatljice za 4 K 40 vin. poštnine prosto. — Odlično odvajalno sredstvo, katero tako ženske, kakor tudi moški in otroci brez pomisleka lahko zauživajo; ne dražijo čreves, učinek je vedno zanesljiv in je vsakdo zadovoljen, kdorkoli jih le enkrat poizkusi. — Oboje gori priporočenih domačih zdravil naj bi bilo vedno v vsaki hiši pri rokah. (—et—)

Raznoterosti.

Posvetitev ententinih zastav Sreu Jezusovemu. Rim, 23. februarja. (Kor. ur.) „Giornale d' Italia“ javlja: Dne 11. marca se zberejo v svetišču Paray del Monial pri Lyonu katoliški zastopniki vseh 11 ententinih držav, da položijo zastave svojih dežel na oltar „Srca Jezusovega“. Angleže bo vodil kardinal Bourne, Belgijce mons. Depolge, Romune princ Ghika, Italijane mons. Pini.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.

Volkovi v Beli krajini. Dne 24. februarja ponoči so napadli na cesti Črnomelj-Majerle trije volkovi voznika J. Agniča. Konj se je odtrgal in zbežal proti Telčemu vrhu, za njim pa dva volkova, tretji si je pa izbral voznika. Le-ta je imel toliko hladnokrvnosti, da je vrgel proti volku konjsko odejo, nato pa brž splezal na bližnje drevo. Volk je skočil pod drevo in ni hotel oditi. Tedaj je začel Agnič klicati na pomoč. Iz bližnje vasi so prihiteli ljudje z lučjo in orožjem in rešili voznika iz neprijetnega položaja.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

naj se javijo! Plačam najvišje cene za staro volneno robo, batirano odejo, raztrgano obleko in perilo, staro svilo, suknene odpadke, platnene kose, stari gumij, vse vrste cunj in vreče. Zadostuje karta na trgovino s starinami in produkti „Zum Lindwurm“ v Celovcu 12, Paulitschgasse 9, poleg „Hranilnega in posojilnega društva“.

Vino belo in rdeče
od 56 litrov naprej razpošilja po povzetju
A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

100 litrov domače pijače
osvežujoče, slastne in žejo gaseče si lahko vsakdo sam napravi z majhnimi stroški. V zalogi so: ananas, jabolčnik, grenadinec, malinovec, muškati brusovec, poprovi metovec, pomarančev, prvenčev, višnjevec. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se lahko pije poleti hladna, pozimi tudi vroča namesto ruma ali žganja. Sestavine z natančnim navodilom stanejo K 12.— franko po povzetju. Za ekonomije, tvornice, večja gospodarstva, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker to delavca sveži in ne opijani in njegova delazmožnost nič ne trpi.
Jan. Grolich, Engel-drožerija, Brno 638, Moravsko.

Postni pastirski list
prevzvišenega gospoda knezoškofa krškega
s postnim redom za Krško škofija za l. 1917
se dobi v
tiskarni Družbe sv. Mohorja.
Cena 10 vinarjev.

Paramente
kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi
oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Vabilo na redni občni zbor

Posojilnice Marija na Zili

registrirane zadrage z neomejeno zavezo
ki se bo vršil

na praznik sv. Jožefa, dne 19. marca 1917
ob 3. uri popoldne, v župnišču.

Dnevni red:

1. Čitanje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva.
3. Poročilo nadzorstva.
4. Odobritev računskega zaključka za l. 1916.
5. Volitev načelstva.
6. Volitev nadzorstva.
7. Slučajnosti.

Ako bi ta občni zbor ob navedenem času ne bil sklepčen, vrši se pol ure pozneje na istem mestu in po istem dnevnem redu drug občni zbor, ki bo veljavno sklepal ne glede na število navzočih članov.

Načelstvo.

Izkušena kuharica

ki zna in more delati pri kmetiji, se sprejme v župnišču. Ponudbe z navedbo zahtevane plače pod znamko „Kuharica 10“ na upravištvo lista „Mir“ v Celovcu.

Priporočilo.

Prečastiti duhovščini priporočam svojo
delavnico za cerkvene reči in posode
posebno za bližajočo se Veliko noč.

Prevzemam pozlatenje kelihov, monštranc itd., posrebenje svečnikov, svetilk, kadilnic itd. Izdelujem nanovo vse cerkvene posode v srebru in bronu. Proračune in risbe vpošljem takoj na zahtevo. Mnogo priznalnih dopisov iz zadnjega leta je na razpolago. Prosim prečastito duhovščino, da se v slučaju potrebe posluži moje tvrdke.

E. Waidbacher, prej Mehlhofer
pasar, zlatar in srebrar
Celovec, Lidmanskýgasse št. 12.

Toaletna (dišeča) voda

EAU BENEDICTINE

se dobiva v lekarnah, drogerijah in parfumerijah
celovških.

Ljudje s slabimi živci.

Ni je zlahka bolezn, ki bi bolj grenila veselje do življenja in slabila življensko moč, pa tudi je ni, zoper katero ne bi bilo tako gotove pomoči, kakor je slabost živcev. Ozdraviti je pa mogoče le, če se spozna bolezen v svojem bistvu.

Nevednost je vzrok,

da se ravno na tem polju toliko šušmari in doseže navidezne uspehe namesto zmage.

Pravo zdravljenje

živčne slabosti v vseh njenih različnih načinih je naloga, o kateri govori izkušen prijatelj človeštva s prakso 50 let v zanimivi poljudni razpravi.

Zahtevajte takoj to razpravo, ne stane niti vinarja in Vam bo pokazala, kako je zopet mogoče uživati

pravo veselje do življenja.

Pišite takoj karto na naslov:

E. Pasternack, Berlin S. O. Michaelkirchplatz 13, odd. 477.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 8.000.000.
Rezerve: K 1.000.000.

**Prodaja srečke razredne
loterije.**

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo,
Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

**Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.**